

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **O. B.**, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
bytem v České republice: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2025, č. j. OAM-7527-9/ZR-2025,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2025, č. j. OAM-7527-9/ZR-2025, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný odejmul žalobci oprávnění k pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) podle § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „zák. č. 65/2022 Sb.“) s odkazem na § 10 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců (dále jen „zák. č. 221/2003 Sb.“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že se žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí dopustil nezákonnosti, když postupoval v rozporu s § 2 odst. 1, § 2 odst. 4, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), a zatížil jej nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
3. Následně žalobce popsal genezi případu, kdy mu byla dne 12. 4. 2022 udělena dočasná ochrana dle § 3 zák. č. 65/2022 Sb. Žalovaný postupem podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. 11. 2018, o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, zjistil, že žalobce byl rozsudkem Slovinského Krajského (pozn. soudu: správně Okresního) soudu v Celji ze dne 18. 9. 2024, č. j. III K 16107/2024, odsouzen za zločin převaděčství k trestu odnětí svobody na 1 rok a 9 měsíců, dále k peněžitému trestu 1500 EUR a trestu vyhoštění na dobu pěti let. Žalobce byl oznámením ze dne 29. 7. 2025 uvědomen o zahájení řízení o odnětí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany, přičemž toto oznámení mu bylo doručeno fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu. Žalobci byla doručena výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí, čehož žalobce využil a ve vyjádření ze dne 7. 10. 2025 uvedl, že mu oznámení o zahájení řízení ze dne 29. 7. 2025 nebylo v důsledku pochybení České pošty doručeno a poskytl žalovanému konkrétní důvody, pro které by neměl být považován za osobu ohrožující bezpečnost státu. Současně ve vyjádření popsal dopady, které by pro něj mělo odejmutí dočasné ochrany.
4. Žalobce má za to, že v jeho případě nebyl naplněn důvod uvedený v § 9 odst. I zák. č. 221/2003 Sb., neboť trestný čin, jehož se měl žalobce dopustit (dle českého právní řádu – organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice) se řadí k trestným činům proti pořádku ve věcech veřejných a nelze jej podřadit pod trestné činy ohrožující bezpečnost státu. Žalobce sdělil, že již v průběhu správního řízení v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j.: 1 Azs 216/2016–41, který lze aplikovat i na případ odnětí dočasné ochrany. V tom to rozsudku Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že pojem „ohrožení bezpečnosti státu“ není možné vykládat s odkazem na ust. 1 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, avšak žalovaný v kontextu odnětí dočasné ochrany vycházel právě z definice obsažené v tomto ústavním zákoně.
5. Žalobce je přesvědčen, že nepředstavuje ohrožení bezpečnosti státu také s ohledem na okolnosti spáchání trestného činu a žalobcův dosavadní bezúhonný život. Žalobce tvrdí, že se trestného činu dopustil v podstatě nevědomky, kdy při hledání zaměstnání reagoval na inzerát nabízející práci řidiče a nevěděl, že se dopouští trestné činnosti. Poukázal na to, že peněžitý trest již uhradil a z výkonu trestu odnětí svobody byl pro dobré chování podmíněčně propuštěn. Do doby spáchání předmětného trestného činu ve Slovinsku byl žalobce trestně bezúhonný, a to jak v České republice, tak i na Ukrajině, což žalobce správnímu orgánu doložil výpisem z rejstříku trestů z Ukrajiny. Na Ukrajině žalobce měl stabilní zaměstnání jako pedagog a trenér juda.
6. K tvrzení žalovaného, že sdělil nepravdivé informace při udělování dočasné ochrany, pokud uvedl, že je svobodný, ačkoli v rozsudku Okresního soudu v Celji je uvedeno, že je žalobce ženatý, žalobce konstatoval, že má partnerku, ale není sezdán.
7. Žalobce má rovněž za to, že odejmutí dočasné ochrany je nepřiměřené a v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu ve spojení s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žije na území ČR ve společné domácnosti s družkou Z. Y. a jejími dvěma Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

nezletilými dětmi ve věku čtyř a deseti let, které vnímají žalobce jako svého otce. Jejich vztah je dlouhodobý a pevný, plánují společnou budoucnost a uzavření manželství. Nucené vycestování žalobce by tudíž zasáhlo i do práva na rodinný a soukromý život družky a jejích nezletilých dětí.

8. Žalobce dále uvedl, že je v ČR plně integrován, má zde rodinné a sociální zázemí, do právní moci rozhodnutí o odnětí dočasné ochrany byl zaměstnán. V případě odnětí dočasné ochrany mu hrozí návrat na Ukrajinu, kde by byl vystaven nebezpečí vážné újmy na zdraví či smrti. Žalobce pochází ze Sumské oblasti, kterou momentálně prochází válečná fronta, což žalobce správnímu orgánu doložil relevantními důkazy.
9. Žalobce je přesvědčen, že žalovanému tvrdil a prokázal, že v jeho případě nebyl naplněn zákonný důvod pro odejmutí dočasné ochrany, že žalovaný pečlivě nepřihlédl ke všem skutečnostem, které v průběhu řízení vyšly najevo, a neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, čímž zatížil napadené rozhodnutí nezákonností. Jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spočívá dle žalobce v tom, že se správní orgán nevypořádal s navrženými důkazními prostředky a tvrzeními žalobce.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Dle něho napadené rozhodnutí neporušuje žalobcem uvedený výčet ustanovení správního řádu, když navíc tyto námitky žalobce pouze obecně formuluje bez bližšího doplnění. Žalovaný má za to, že v napadeném rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu s právními předpisy, řádně shrnul skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení, provedl jejich vyhodnocení a zohlednil všechny rozhodné skutečnosti, aby byl řádně zjištěn skutečný stav věci.
11. K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl, že se na str. 2-4 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval výkladem pojmu „ohrožení bezpečnosti státu“, poukázal na existenci Rámcového rozhodnutí Rady č. 2002/946/SVV ze dne 28. 11. 2002, o posílení trestního rámce s cílem zabránit napomáhání k nepovolenému vstupu, tranzitu a pobytu, a Směrnici Rady č. 2002/90/ES ze dne 28. 11. 2002, kterou se definuje napomáhání k nepovolenému vstupu, přechodu a pobytu, jejichž cílem je posílení sankčních opatření coby nástroje boje proti napomáhání k nedovolenému přistěhovalectví. Žalovaný připomenul, že žalobce byl ve Slovinské republice odsouzen pro spáchání trestného činu nedovoleného překročení státní hranice nebo území státu, jehož se dopustil jako člen zločinného spolčení. Trestný čin převaděčství (ve slovinském trestním zákoníku pod názvem nedovolené překročení státní hranice nebo území státu) řadí slovinský trestní zákoník mezi závažné trestní činy se sazbou 3–10 let odnětí svobody a peněžitý trest. Tomuto trestnému činu odpovídá v podmínkách českého trestního zákoníku (zákon č. 40/2009 Sb.) přečin organizování a umožnění nedovoleného překročení hranice podle § 340 trestního zákoníku. Je zřejmé, že chráněným objektem v případě obou ustanovení trestního zákoníku je zájem ČR i Slovinska na kontrole osob, které překračují jejich státní hranici, přičemž tento zájem vyplývá z potřeby dostát mezinárodním závazkům regulovat nelegální migraci a bojovat proti mezinárodnímu zločinu v podobě nelegálního převaděčství. Žalovaný má za to, že jednání žalobce naplnilo skutkovou podstatu trestného činu, který sice bezprostředně směřoval vůči tomuto suverénnímu právu Slovinska, ale zprostředkovaně tím ohrozil i vnitřní bezpečnost ČR a dalších států Schengenského prostoru. Vnitřní bezpečnost ČR již dávno nelze oddělovat od vnitřní bezpečnosti ostatních států Schengenského prostoru. Ten, komu se podaří vstoupit Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

do schengenského prostoru přes vnější hranici může v cestě pokračovat bez dalšího prověřování na území jiného členského státu Schengenského prostoru a není tedy žádné překážky v podobě následné pravidelné kontroly, která by jeho dalšímu pohybu uvnitř států schengenského prostoru bránila. Proto dle žalovaného jednání, kterého se dopustil žalobce ve Slovinsku ohrožuje na bezpečnosti i ČR. Žalovaný má za to, že v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil svůj závěr o tom, že žalobce představuje hrozbu bezpečnosti státu, když poukázal na skutečnost, že žalobce spáchal trestný čin jako člen organizované skupiny za účelem získání finančního prospěchu a na reálnou možnost opakování trestné činnosti.

12. K namítané nepřiměřenosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že při svém rozhodnutí vycházel ze zjištění, že žalobce pobývá na území ČR bez rodinných příslušníků (tj. bez manželky a dětí), přičemž bylo zjištěno, že žalobce do žádosti o poskytnutí dočasné ochrany uvedl nepravdivé informace, když uvedl, že je svobodný, avšak podle slovinského trestního rozsudku je žalobce ženatý, otec dvou nezletilých dětí, učitel tělocviku a juda, nezaměstnaný, majitel poloviny domu na Ukrajině, a v souvislosti s náhradou nákladů trestního řízení žádal o zproštění povinnosti tyto nahradit s tím, že nemá žádný příjem a vyživuje dvě nezletilé děti. Pobyt družky žalobce, s níž, jak žalobce tvrdí, na území ČR žije, není vázán na pobyt žalobce. I ona zde pobývá na základě dočasné ochrany.
13. Žalovaný dále uvedl, že se v napadeném rozhodnutí zabýval aplikací čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž vysvětlil, že žalobce nelze považovat za osobu usazenou v ČR, když byl dosud pouze držitelem dočasné ochrany, tedy předem omezeného pobytového oprávnění, které je odvislé od situace v zemi původu žalobce. Mimo to čl. 8 a v něm zakotvená povinnost státu nezasahovat do soukromého a rodinného života osob nacházejících se v jeho jurisdikci není absolutní. Přestože žalobce žije na území ČR ve společné domácnosti se svojí družkou a podílí se na výchově jejích nezletilých dětí, kteří zde pobývají jako držitelé dočasné ochrany, nelze přehlédnout, že žalobce narušil bezpečnost státu tím, že na území států schengenského prostoru úmyslně přivezl osoby, o nichž nikdo nic neví, nebyly prověřeny, a představují tak nebezpečí pro bezpečnost státu. Z důvodu zajištění bezpečnosti státu a veřejného pořádku proto mohou správní orgány zasáhnout do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaný tedy posuzoval, zdali existuje důvodné podezření, že žalobce představuje ohrožení bezpečnosti státu, přičemž shledal, že veřejný zájem na zabránění ohrožení bezpečnosti státu je tak významný, že by přesahoval žalobcův zájem na setrvání na území ČR.
14. Žalovaný má tedy za to, že z chování žalobce vyplývá důvodná obava o bezpečnost státu, a je přesvědčen, že napadené rozhodnutí představuje přiměřený zásah do práv žalobce a že je v souladu s veřejným zájmem. Současně poukázal na to, že rozhodnutím o odnětí dočasné ochrany žalovaný žalobci nestanovil lhůtu ani povinnost z území vycestovat.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

15. V replice na vyjádření žalovaného žalobce zopakoval, že se trestné činnosti nedopustil záměrně a úmyslně, a že svého činu lituje. Připustil, že jednal v naivitě, avšak tato dle jeho názoru nemůže představovat ohrožení státu.
16. K poukazu žalovaného na uvádění nepravdivých informací ohledně osobního stavu žalobce vysvětlil, že v trestním řízení u soudu v Celji vystupoval a hovořil ukrajinsky. Pokud uváděl, že má manželku a dvě děti, myslel tím svou družku a její dvě děti, které nejsou jeho biologickými (ani jím osvojenými) dětmi, které však za své děti považuje. Žalobce tvrdil, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

na Ukrajině se v běžné mluvě používá označení manželka i pro družku, pokud s dotyčným dlouhodobě žijí ve společné domácnosti a mají spolu pevný a trvalý vztah. Žalobce upřesnil, že nemá žádnou manželku ani své děti, ale je svobodný a bezdětný. Žije na území ČR s družkou a jejími dvěma nezletilými dětmi ve věku 11 a 4 let, které vnímá jako své vlastní, které vychovává, a i jinak podporuje a zabezpečuje. Všichni tři na území ČR pobývají na základě udělené dočasné ochrany. Žalobce uvedl, že se snažil získat o svém stavu potvrzení prostřednictvím příslušného rejstříku, ale zjistil, že tato služba je dočasně nedostupná z důvodu probíhajících bojových akcí.

Posouzení věci soudem

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se poté, co jim soud předestřel možnost tohoto postupu, poskytl jim lhůtu k vyslovení nesouhlasu s tímto postupem a poučil je o tom, že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k předestřenému procesnímu postupu nevyjádřili.
18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty jednoho měsíce ode dne doručení napadeného rozhodnutí dle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
19. Na základě předloženého správního spisu a po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Žalobci byla dne 12. 4. 2022 udělena (a opakovaně prodlužována) dočasná ochrana dle § 3 zákona č. 65/2022 Sb. s platností do 31. 3. 2026. Žalobce pobývá na území ČR na základě této dočasné ochrany. Policejní prezidium ČR sdělilo dne 3. 6. 2025 žalovanému, že mu byla v rámci konzultační procedury dle čl. 27/29 Nařízení EU 2018/1861, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, poskytnuto SIRENE (Supplementary Information Request at National Entry – žádost o doplňujícím informace u vnitrostátních záznamů) ve Slovinsku poskytnuta informace, že žalobce byl rozhodnutím Okresního soudu v Celji vyhoštěn se zákazem vstupu do 30. 5. 2030. Důvodem zákazu pobytu byla skutečnost, že žalobce jako spolupachatel, společně s dosud neznámými pachateli po předchozí dohodě a za účelem získání majetkového prospěchu, sehrál konkrétní roli při přepravě cizinců bez povolení ke vstupu nebo pobytu v EU a Slovinsku. Ostatní členové zločinecké organizace ho informovali o místě, kde má cizince naložit do vozidla a o tom, které vozidlo bude k přepravě použito. Dne 4. 3. 2024 poblíž azylového centra v Logatci žalobce naložil do vozidla 4 turecké občany, nelegálně je převezl přes slovinské území a chtěl dopravit do Německa, avšak na cestě jej zadržela slovinská policie. Za výše uvedený čin byl odsouzen Okresním soudem v Celji a byl mu udělen trest odnětí svobody v trvání 1 roku a 9 měsíců, pokuta ve výši 1 500 EUR a správní vyhoštění z území EU na Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

dobu 5 let. Součástí spisu je i rozsudek Okresního soudu v Celji ze dne 18. 9. 2024, sp. zn. III K 16107/2024, s doložkou PM dnem 10. 10. 2024. Na základě této skutečnosti zahájil žalovaný správní řízení ve věci odnětí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany (oznámení ze dne 29. 7. 2025).

21. Žalobce byl vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a k vyjádření. Žalobce této možnosti využil a po nahlédnutí do spisu zaslal žalovanému své vyjádření, v němž namítal, že by rozhodnutí o odejmutí dočasné ochrany nebylo přiměřené a zpochybňoval, že by trestný čin, z něhož byl uznán vinným, mohl představovat ohrožení bezpečnosti státu. V podstatě uplatnil totožné námitky jako v právě projednávané žalobě. Poukázal na to, že uložený trest řádně plní, peněžitý již uhradil a z výkonu trestu odnětí svobody byl podmíněně propuštěn pro dobré chování; do Slovinska již necestoval; do doby spáchání předmětného trestného činu byl trestně bezúhonný; vždy byl (až na předmětnou výjimku) řádně zaměstnán nebo podnikal (což dokládal pracovními smlouvami) a i nyní je zaměstnán. Uvedl, že s družkou, s níž (a jejími dvěma nezletilými dětmi) žije od r. 2022 v ČR, plánují společnou domácnost a uzavření manželství. Má zdravotní problémy – trpí spánkovou apnoe a v případě odnětí dočasné ochrany mu hrozí návrat na Ukrajinu, tudíž nebezpečí vážné újmy či smrti. Pochází ze Sumské oblasti, kterou prochází válečná fronta, a proto se nemá kam vrátit. Následně žalovaný rozhodl ve věci napadeným rozhodnutím.
22. Podle § 5 odst. 7 zák. č. 65/2022 Sb. se ve věci neudělení nebo odnětí dočasné ochrany použije zákon č. 221/2003 Sb.
23. Podle § 10 odst. 1 písm. c) zák. č. 221/2003 Sb. se odejme oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany, jestliže byl zjištěn důvod, pro který nelze udělit oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany podle § 9 odst. 1.
24. Podle § 9 odst. 1 písm. c) zák. č. 221/2003 Sb. nelze udělit oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany, jestliže existuje důvodné podezření, že žadatel o poskytnutí dočasné ochrany představuje ohrožení bezpečnosti státu.
25. Jednou z esenciálních otázek v daném případě bylo posouzení, zda byla naplněna zákonná podmínka pro odnětí dočasné ochrany ve smyslu výše citovaných zákonných ustanovení, tj. zda žalobce představuje ohrožení bezpečnosti státu. Žalovaný se touto otázkou, zejména pak výkladem pojmu „ohrožení bezpečnosti státu“, velmi podrobně zabýval na str. 3 a 4 a ve vztahu k dané věci pak na str. 7 napadeného rozhodnutí. S jeho úvahami a závěry ohledně této otázky se soud zcela ztotožňuje.
26. Při výkladu pojmu „ohrožení bezpečnosti státu“ žalovaný poukázal na skutečnost, že zák. č. 221/2003 Sb., ani Směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 (o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími) neposkytuje výklad pojmu ohrožení bezpečnosti státu. Dle žalovaného poskytuje vymezení předmětného pojmu ústavní zákon č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, kde se podle čl. 1 tohoto zákona ohrožením bezpečnosti České republiky rozumí ohrožení „*svrchovanosti a územní celistvosti státu, jeho demokratických základů a životů, zdraví a majetkových hodnot.*“ Může se jednat o ohrožení bezprostředně invazivního charakteru, jako je například hrozba terorismu, může jít i o ohrožení na první pohled méně nápadné ovšem ve svých důsledcích také ohrožující základní hodnoty vypočtené v čl. 1 ústavního zákona o bezpečnosti České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

27. K požadavku žalobce na aplikaci závěrů, obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 1 Azs 216/2016-41, podle něhož není možné vykládat tento pojem s odkazem na citovaný článek uvedeného ústavního zákona neboť závěr, že „*pod bezpečnost státu spadá rovněž ochrana života, zdraví a majetkových hodnot, ovšem nemá oporu ani v uvedených pramenech výkladu*“, žalovaný ve 2. odstavci str. 7 napadeného rozhodnutí pak poukázal na to, že odůvodnil svůj závěr o tom, že žalobce svým jednáním ohrozil bezpečnost státu (pozn. soudu: tedy nikoli život, zdraví a majetkové hodnoty), tudíž i neaplikovatelnost tohoto rozsudku. Soud k této námitce uvádí, že souhlasí s názorem žalovaného, že závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 1 Azs 216/2016-41, jichž se dovolává žalobce, na daný případ nedopadají. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku sice zabýval situací, kdy konkrétní trestná činnost žadatele byla posouzena ve správním řízení jako ohrožení bezpečnosti státu, avšak v tomto případě bylo cizinci odňato oprávnění k pobytu za účelem doplňkové ochrany z důvodu, že cizinec představoval nebezpečí pro bezpečnost státu, které bylo spatřováno v opakované majetkové trestné činnosti tohoto cizince. V případě žalobce je zde kvalitativně jiná situace, kdy žalobce se dopouštěl jako člen organizované skupiny trestného činu spočívajícího v nedovoleném převaděčství.
28. Žalovaný provedl komparaci trestného činu, za nějž byl žalobce ve Slovinsku odsouzen, s jeho českou obdobou dle českého právního řádu, a to podle zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, (dále jen „trestní zákoník“), přičemž konstatoval, že žalobce spáchal trestný čin převaděčství ve slovinském trestním zákoníku pod názvem nedovolené překročení státní hranice nebo území státu, a tomuto trestnému činu odpovídá ustanovení § 340 trestního zákoníku - přečin organizování a umožnění nedovoleného překročení hranice. Zdůraznil, že chráněným objektem u obou ustanovení trestních zákoníků je zájem České republiky i Slovinska na kontrole osob, které překračují jejich státní hranice, přičemž tento zájem vyplývá z potřeby dostát mezinárodním závazkům regulovat nelegální migraci a bojovat proti mezinárodnímu zločinu v podobě nelegálního převaděčství. Žalovaný připomenul, že obě země jsou součástí Schengenského prostoru.
29. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu v trestní věci ze dne 19. 5. 2015 sp. zn. 6 Tdo 151/2015, a unijní právo vysvětlil žalovaný, v čem konkrétně spočívá ohrožení bezpečnosti státu ve spojení s trestnou činností spočívající v nelegálním převaděčství. Citací části usnesení Nejvyššího soudu, vztahující se k § 340 trestního zákoníku uvedl, že tímto ustanovením je „*chráněn zájem státu na nedotknutelnosti a suverenitě státního území projevující se v jeho oprávnění prostřednictvím k tomu určených složek kontrolovat osoby vstupující na jeho území a takto překračující státní hranici (kontrola oprávněnosti jejich vstupu na území státu, resp. přechodu hranic oběma směry)*.“ Z uvedeného poté dovozoval závažnost žalobcova protiprávního jednání.
30. Pokud jde o unijní právo, pak žalovaný argumentoval existencí Rámcového rozhodnutí Rady č. 2002/946/SVV ze dne 28. 11. 2002, o posílení trestního rámce s cílem zabránit napomáhání k nepovolenému vstupu, tranzitu a pobytu, a Směrnici Rady č. 2002/90/ES ze dne 28. 11. 2002, kterou se definuje napomáhání k nepovolenému vstupu, přechodu a pobytu. Tyto dva dokumenty poté mají vyjadřovat zájem, jímž je především cíl posílit sankční opatření coby nástroje boje proti napomáhání k nedovolenému přistěhovalectví, a to jak v souvislosti s překračováním státních hranic, tak i v souvislosti s nedovoleným pobytem na území členských států EU a vytvářením a posilováním mezinárodních zločineckých struktur zabývajících se nelegálním převaděčstvím. Další nebezpečí spojené s Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

předmětnou trestnou činností spočívá dle žalovaného ve skutečnosti, že se na území ČR, resp. států EU, dostávají cizinci, o jejichž původu, minulosti a úmyslech nemají státy nejmenšího tušení, často se takto na území dostávají zločinci a jiné nebezpečné osoby. Dále žalovaný v tomto směru uvedl „*Nicméně nelegální migrace je především migrací nevyžádanou a nevíтанou, neboť zvyšuje ve společnosti napětí, které může vyústit ve společenské nepokoje či radikalismus, a to jak na straně většinové společnosti, tak menšiny imigrantů. Hrozbu tedy mohou představovat konkrétní migranti, stejně jako jejich skupiny. Tato dílčí hrozba může mít podobu terorismu, organizovaného zločinu, ale i šíření infekční nákazy, kulturních zvyklostí neslučitelných s naším právním pořádkem nebo snížené ochoty k integraci. Vedle typu migrace, resp. imigrantů, může svou roli v podobě migrační hrozby sehrát objem migračních toků a bezpečnost může ohrozit také masová neřízená imigrace. Zejména v současné situaci (ozbrojený konflikt na Ukrajině, bezpečnostní situace na Blízkém východě) nelze otázku migrace chápat odděleně od vývoje mezinárodní situace v nejbližším sousedství i zemích původu, každý převaděč svým jednáním podkopává bezpečnost České republiky a nahlodává její suverenitu. Jak již bylo výše naznačeno, je to Česká republika jako suverénní stát, kdo určuje, který cizinec na její území vstoupí a bude moci na něm pobývat.*“

31. Dále žalovaný dovodil, že žalobce své jednání, které naplnilo skutkovou podstatu trestného činu, sice bezprostředně směřoval vůči Slovinsku, ale zprostředkovaně tím ohrozil i vnitřní bezpečnost ČR a dalších států schengenského prostoru. V tomto směru žalovaný předně zdůraznil, že ten, komu se podaří vstoupit do schengenského prostoru přes vnější hranici, může v cestě pokračovat bez dalšího na území jiného členského státu schengenského prostoru a není tedy žádné překážky v podobě další pravidelné kontroly, která by jeho dalšímu pohybu uvnitř států schengenského prostoru bránila. K tomu lze pouze doplnit, že trestná činnost se bezprostředně nedotýkala pouze Slovinska, ale také dalšího státu EU, a to Německa, které bylo cílem předmětné nelegální cesty.
32. Poukaz žalobce na zařazení předmětného trestného činu mezi trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných, tedy do hlavy desáté trestního zákoníku a nikoli mezi trestné činy proti ČR, cizímu státu a mezinárodní organizaci, tedy do hlavy deváté trestního zákoníku, což dle žalobce znamená, že se v jeho případě nemůže jednat o činnost ohrožující bezpečnost státu, není případný. Nelze totiž činit závěry o tom, zda jednání žadatele ohrožuje bezpečnost státu podle toho, do které hlavy trestního zákoníku je žadatelova nezákonná činnost zařazena. Pokud by měl zákonodárce v úmyslu nepřiznat nebo odejmout dočasnou ochranu pouze tomu žadateli, který se dopustil zločinu, stanoveného v hlavě deváté trestního zákoníku, pak by to bezesporu výslovně zakotvil do citovaného § 9 odst. 1 písm. c) zák. č. 221/2003 Sb. a neponechal by na správním uvážení, zda žadatel svým jednáním ohrožuje bezpečnost státu či nikoli. Lze již pouze doplnit, že druhovým objektem u zločinů zařazených do hlavy deváté trestního zákoníku je zájem na ochraně samotné existence ČR a v určitém rozsahu i cizího státu a mezinárodních organizací, přičemž se jedná o velmi nebezpečné úmyslné činy zaměřené na rozvrácení ústavního zřízení, teroristické útoky nebo sabotáže. Bezpečnost státu však může být ohrožena i jinými, z hlediska zařazení do trestního zákoníku i méně nebezpečnými trestnými činy, tedy i trestným činem organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice, jak již bylo vysvětleno výše.
33. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný zcela správně posoudil, že v trestné činnosti žalovaného, za kterou byl odsouzen slovinským trestním soudem, je třeba spatřovat ohrožení bezpečnosti státu. S jeho úvahami ohledně této otázky se proto soud zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

ztotožňuje a námitku týkající se nezákonnosti napadeného rozhodnutí, spočívající v nesprávném výkladu pojmu „ohrožení bezpečnosti státu“, shledal nedůvodnou.

34. Pro posouzení, zda byly v daném případě naplněny zákonné předpoklady pro odejmutí oprávnění k pobytu však nebylo pouze zodpovězení otázky, zda žalobce svým protiprávním jednáním ohrozil bezpečnost státu, ale také (a to předně), zda je u žalobce tato hrozba přítomna i nadále. Žalovaný se touto otázkou zabýval a žalobce mu vytýká, že jeho závěry vycházejí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť nevzal v úvahu veškeré rozhodné skutečnosti. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.
35. Žalovaný ve správním řízení namítal, že jeho trestný čin a jeho intenzita, jakož i okolnosti jeho spáchání a účastníkův dosavadní bezúhonný život nenasvědčují, že by představoval ohrožení bezpečnosti státu. Argumentoval tím, že se trestného činu dopustil v době, kdy byl ve finanční tísní a při výpadku příjmu, neboť právě ukončil podnikání a snažil se v ČR nalézt zaměstnání. Na internetu našel nabídku práce v zahraničí, přičemž byl zadavatelem práce ujistěn, že se jedná o legální práci. V dobré víře ji proto přijal a nevěděl, že se dopouští trestné činnosti; naivně uvěřil lživým informacím a nabídce dobrého výdělku. Toto tvrzení žalobce vypořádal odkazem na zásadu, že *„neznalost zákona neomlouvá, stále platí, a nemůže tomu být jinak, protože pokud by nevědomost člověka vyvíňovala z následků svého jednání, pak by došlo k rozpadu celého právního systému, neboť by každý se vymlouval na to, že nevěděl.“* S tímto posouzením lze bezesporu souhlasit. Současně lze doplnit, že toto tvrzení žalobce nelze považovat za věrohodné s ohledem na skutek, pro který byl uznán vinným. Jestliže žalobce na základě pokynu vyzvedával u azylového zařízení turecké příslušníky za účelem jejich převozu za německé hranice, pak každé osobě průměrné inteligence musí být zřejmé, že se nemůže jednat o legální činnost. To platí tím spíše, že žalobce, jak alespoň tvrdí, vykonával ve své vlasti povolání pedagoga. Rovněž je podstatné, že se žalobce dopustil dle svého tvrzení této trestné činnosti proto, že v tu dobu neměl jiný zdroj příjmů. Ani do budoucna přitom nelze vyloučit, že taková situace opět nastane. Je proto zcela legitimní úvaha správního orgánu, že s ohledem na motiv trestného činu, tedy finanční prospěch, představuje žalobce i nadále hrozbu pro vnitřní bezpečnost.
36. Pokud snad žalobce svou zcela obecnou námitkou, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a že se nevypořádal se všemi jeho návrhy, zamýšlel námitku nezhodnocení všech jím předložených důkazů, pak ani této žalobní argumentaci soud nepřisvědčil. Žalobce předložil pracovní smlouvy a smlouvy o dílo uzavřené s objednateli v době, kdy bylo v účinnosti jeho živnostenské oprávnění. Tím prokazoval, že před spácháním trestného činu a po propuštění z výkonu trestu byl řádně zaměstnán, resp. vykonával legální živnostenskou činnost. Tato skutečnost však nebyla žalovaným nikterak zpochybňována, přičemž neměla žádný význam pro posouzení věci, neboť není zřejmé, jak by se měly výsledky tohoto dokazování promítnout do závěru o tom, zda žalobce ohrožuje bezpečnost státu či nikoli. Je přitom mimo jakoukoli pochybnost, že žalovaný vzal tyto listinné důkazy při svém rozhodnutí v úvahu, neboť dospěl k závěru, že právě skutečnost, že žalobce je nyní v zaměstnaneckém vztahu a ukončil své podnikání rovněž nasvědčuje tomu, že žalobce i v současnosti představuje hrozbu pro bezpečnost státu, neboť finanční zisky z nelegální činnosti *„jsou násobně vyšší než zisk ze závislé činnosti jako zaměstnanec, což je jediná možnost získat v současné době legálně finanční prostředky, neboť jak bylo zjištěno z veřejné přístupného živnostenského rejstříku již nevlastní živnostenské oprávnění (16. 1. 2024 zánik). V této souvislosti je stále ve hře tak i opakování trestné činnosti, které se již jednou dopustil.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

37. Měl-li snad žalobce výše uvedenou obecnou námitkou na mysli, že žalovaný nevzal v úvahu jeho zdravotní stav a skutečnost, že je na území ČR v péči praktického a odborného lékaře, což prokazoval listinnými důkazy (lékařské zprávy), pak ani tato skutečnost nemohla mít vliv na posouzení právě řešené esenciální otázky ohrožení bezpečnosti státu žalobcem. Žalobce netvrdil, že mu jeho zdravotní stav znemožňuje v závadovém jednání pokračovat, a že tudíž již žádnou hrozbu představovat nemůže a z žalobcem předložených lékařských zpráv tato skutečnost ani nevyplývá. Samotná skutečnost, že žalobce navštěvuje na území ČR praktického a odborného lékaře a že se léčí s nemocí apnoe (a podle lékařských zpráv trpí hemeroidy a nadváhou I. stupně) nemá pro posouzení dané věci žádný význam.
38. Z trestního rozsudku slovinského soudu vyplývá, že žalobce je ženatý a má dvě nezletilé děti. Žalovaný tímto zjištěním argumentoval v napadeném rozhodnutí při posuzování věrohodnosti žalobce, který jak ve správním řízení, tak i v žalobě tvrdil, že od roku 2022, kdy se usídlil na území ČR, poskytl zde zázemí i své družce a jejím dvěma nezletilým dětem. I v tomto zjištění shledal správní orgán trvání nebezpečí ohrožení ČR žalobcem, a to právě pro jeho schopnost uvádět nepravdivé informace. V průběhu tohoto řízení (v replice k vyjádření žalovaného) vysvětlil žalobce, že k uvedení jeho osobního stavu (ženatý) a k uvedení jeho vyživovací povinnosti (ke dvěma nezletilým dětem) v trestním rozsudku došlo omylem, nejspíše vlivem jazykové bariéry a neúmyslnou záměnou slov manželka a družka. Soud nikterak nepochybně tvrdí žalobce, že ženatý není a ani to, že nemá žádné vlastní děti. Stejně tak nelze vyloučit možnost záměny významu družka a manželka při mluveném slovu. Nicméně je s podivem, že žalobce ponechal bez povšimnutí uvedení stavu ženatý s vyživovací povinností ke dvěma nezletilým dětem v písemném vyhotovení trestního rozsudku. Aniž by soud předjímal pohnutky žalobce k ignoraci této poměrně zásadní nesprávnosti uvedené v dokumentu vydaného orgánem veřejné moci (tudíž ve veřejné listině potvrzující pravdivost toho, co je v ní uvedeno), když se nikterak nedomáhal odstranění tvrzené nesprávnosti, je všeobecně známo, že trestní soudy při stanovení druhu a výměry trestu přihlížejí k rodinným poměrům obžalovaného, včetně existence nezletilých dětí, a to ve prospěch obžalovaného, resp. jeho rodiny. V posuzovaném případě, alespoň jak vyplývá z trestního rozsudku, žádal zástupce žalobce o jeho osvobození od povinnosti hradit náklady trestního řízení mj. právě s poukazem na skutečnost, že má dvě nezletilé děti. Je tedy evidentní, že žalobce je schopen využívat nepravdivé informace ve svůj prospěch, a to bez ohledu na to, zda tyto nepravdivé informace poskytl vědomě či nevědomky. Takovýto charakter žalobce s přihlédnutím k ostatním okolnostem případu rozhodně nasvědčuje správnosti závěru žalovaného, že žalobce i do budoucna představuje nebezpečí ohrožení ČR.
39. Lze tedy shrnout, že správní orgán při posouzení naplnění zákonných předpokladů pro odejmutí oprávnění k pobytu žalobci za účelem dočasné ochrany proto, že u něho existuje důvodné podezření, že představuje ohrožení bezpečnosti státu, vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně právně posoudil a soud neshledal, že by při svém postupu jakkoli porušil některou ze zásad upravených správním řádem. Soud přitom neshledal, že by žalovaný zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností.
40. Stejně nedůvodnou shledal soud námitku o nedostatečném posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný se žalobcem vznesenou námitkou nepřiměřenosti zabýval na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, a rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04, konstatoval, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by mohl být zpravidla

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Připomenul, že pokud byl naplněn důvod uvedený v § 9 odst. 1 zák. č. 221/2003 Sb. a přeneseně tedy i v čl. 28 směrnice č. 200/55/ES, byl povinen tohoto důvodu použít a dočasnou ochranu neudělit, resp. již udělenou dočasnou ochranu odejmout, a to bez ohledu na případné dopady odnětí dočasné ochrany do soukromého a rodinného života žalobce. K námitce žalobce, že by byl v případě návratu na Ukrajinu vystaven nebezpečí vážné újmy na zdraví či smrti, neboť oblastí, z níž pochází, prochází válečná fronta, žalovaný konstatoval, že žalobci nic nebrání v podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Současně žalovaný poukázal na to, že rozhodnutím o odnětí dočasné ochrany není stanovena lhůta ani povinnost z území ČR vycestovat a ani mu není zakázán další pobyt na území ČR. S těmito závěry se soud ztotožňuje a nad rámec toho dodává, že samotná dočasná ochrana slouží pouze k poskytnutí okamžité a dočasné ochrany cizincům ve výjimečné situaci jejich hromadného přílivu – pouze do doby, než se budou moci vrátit na území svého domovského státu. Pokud si cizinci během této krátké doby vytvoří na území hostitelského státu rodinné či soukromé vazby, nemohou spoléhat na to, že jim stát na základě těchto vazeb umožní jejich další pobyt. I z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že pokud cizinec svůj rodinný život začal budovat v situaci, v níž byl jeho pobytový status nejistý, pak je to zásadní okolnost pro posouzení, zda došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho práva na soukromý a rodinný život (viz např. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 7. 2021 ve věci M. A. proti Dánsku, č. 6697/18, bod 134, či ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, č. 12738/10, § 108, a další štrasburskou judikaturu).

41. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal porušení právních předpisů ani mezinárodních smluv a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 3. února 2026

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.